

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2134/2015
30.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље К.Т. из Б., чији је пуномоћник Д.Г., адвокат из Б., против туженог Т.Т. из Б., чији је пуномоћник М.А., адвокат из Б., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2359/13 од 06.08.2015.године, у седници већа одржаној дана 30.06.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду гж 2359/13 од 06.08.2015.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П бр. 20657/10 од 04.12.2012.године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати износ од 2.000.000 евра са каматом коју пословена банке обрачунавају на девизне штедне улоге по виђењу, почев од дана подношења тужбе па до исплате, на име накнаде штете због изгубљене добити, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је предлог за одређивање привремене мере, а ставом трећим тужиља је обавезана да туженом плати парничне трошкове у износу од 756.000,00 динара.

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж 2359/13 од 06.08.2015.године, ставом првим изреке одбио је као неосновану жалбу тужиље и пресуду Вишег суда у Београду П 20657/10 од 04.12.2012.године потврдио. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужиља је преко пуномоћника благовремено изјавила ревизију из свих законом дозвољених разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04,

111/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио:

Ревизија тужиље је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни друге повреде поступка које би биле битне. Другостепени суд је оценио жалбене наводе од значаја за пресуђење.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је правноснажном пресудом Другог општинског суда у Београду П 91/08 од 07.04.2008.године разведен брак тужиље и туженог на основу споразума супружника. У пресуду о разводу брака унет је споразум о деоби заједничке имовине на основу члана 255. став 2. Породичног закона. Странке су писменим споразумом, који су предале суду дана 21.03.2008.године, предвиделе да тужиљи од заједничке имовине припадне сувласнички део $\frac{1}{2}$ куће ЗК тело II у, уписана у ЗКУЛ 8001 КО В. (колико је стечено уговором о размени између тужиље и предузећа К.), а туженом кућа у Улици, ... тело II уписана у ЗКУЛ ... КО Б. VI, кућа у КО В. на X., непокретности уписане у поседовне листове бр. ... и ... КО К. код У., стан у А. са правом тужиље да користи стан све док у њему буде становала и заједничка ћерка. У парници за накнаду штете странке су у споразумној деоби узеле и учешће туженикову посебну имовину (поклон од оца у земљишту и поклон од мајке $\frac{1}{4}$ стана у А.). Споразумом странке су решиле имовинске односе поводом њиховог удела у предузећу С. са седиштем на Д.о.. Тужиља и тужени основали су ово предузеће 11.09.1995.године, тужиља је била деоничар са 6 деоница или 60% оснивачког капитала, а тужени је имао удео од 4 деонице, или 40% оснивачког капитала. Наведена компанија је један од оснивача предузећа Р.С. д.о.о. са седиштем у Б.. Свој удео у Компанији С. тужиља је пренела на туженог, а он се обавезао да јој плати 1.000.000 евра у четири рате, од правноснажности пресуде о разводу брака до 30.09.2009.године, у износима наведеним у пресуди. Споразумели су се да уколико буде продато 85 % предузећа Р. и уколико купац исплати најмање 80% цене, да тужени плати тужиљи уговорени износ једнократно, и ако буде уговорена продаја на рате да се исплата убрза преносом свих дивиденди које припадају туженом на тужиљу, до намирења износа од 1.000.000 евра. Изјавом од 14.01.2008.године тужиља је на туженог пренела своје деонице у Компанији С., послала изјаву о преносу регистарском органу у седишту компаније и на тај начин тужени је постао власник свих деоница и једини члан привредног друштва С.. Ово привредно друштво је део свог оснивачког улога у предузећу Р. Б. продало уговором Ов 865/08 од 20.05.2008.године Компанији G.I.h.L.. Компанија продавац остала је оснивач са уделом од 15%, а купац се уписао у регистар АПР као један од оснивача и чланова друштва, и тужени је извршио споразум о деоби заједничке имовине исплатом уговорених 1.000.000 евра. Тужиља је тврдила да је споразум о деоби заједничке имовине закључила без сазнања о стварној тржишној вредности Компаније С., а за стварну вредност сазнала је када је схватила да је део оснивачког улога Компаније Р. д.о.о. продат за око 6.000.000 евра и да би сразмерно свом оснивачком улогу у компанији С. приликом продаје удела те компаније у предузећу Р. добила сразмерни део те купопродајне цене, која је далеко већа од

износа за који је свој удео уступила туженом, чиме је онемогућено повећање њене имовине за 2.000.000 евра, и да јој је за тај износ продајом предузећа Р. д.о.о. тужени проузроковао штету.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепени суд применио материјално право када је као неоснован одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 189. став 1. и 3. Закона о облигационим односима прописано је да оштећеник има право како на накнаду обичне штете, тако и на измаклу добит. При оцени висине измакле користи, узима се у обзир добитак који се основано могао очекивати према редовном току ствари и према посебним околностима, а чије остварење је спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Полазећи од наведених одредаба закона, а код утврђених чињеница да су тужила и тужени споразумом о деоби решили своје имовинске односе на капиталу Компаније С. и да је тужила своје деонице и оснивачка права на тој компанији пренела на туженог уз уговорену накнаду, неосновано тужила потражује накнаду штете од туженог у смислу цитираних одредаба ЗОО. Наиме, ова компанија, коју је заступао тужени, након тога је део свог оснивачког улога у предузећу Р. продала Компанији G.I.h.L. и тужени је као продавац остао оснивач с уделом од 15%, а купац се уписао у регистар АПР као један од оснивача и чланова друштва. Тужени је извршио споразум о деоби заједничке имовине са тужиљом, тако што јој је исплатио уговорених 1.000.000 евра. Капитал овог предузећа није био предмет њихове заједничке деобе, јер су пре његове продаје по уговору Ов 865/08 од 20.05.2008.године тужила и тужени регулисали своје међусобне односе као оснивачи и као деоничари. Стога је неосновано и позивање тужиле да је продајом удела те Компаније у предузећу Р. спречено повећање њене имовине за износ који она тужбом потражује. Неосновано потражује и накнаду штете за измаклу добит, јер исплаћена купопродајна цена по уговору Ов 865/08 од 20.05.2008.године није добитак, који је она у смислу циране одредбе члана 189. став 3. Закона о облигационим односима могла да очекује по редовном току ствари, чије остварење је онемогућено противправном радњом или пропуштањем туженог. Тужила се не може позивати ни на заблуду, јер у том случају је могла захтевати поништај споразума о деоби закљученог између ње и туженог. Тужила то није обухватила тужбеним захтевом, па је њен тужбени захтев за накнаду штете са изнетих разлога неоснован, како то правилно закључује и нижестепени суд. Наводи ревизије којима се овакав закључак оспорава, нису основани.

Осталим ревизијским наводима оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, па их ревизијски суд није посебно испитивао, будући да се утврђено чињенично стање у смислу одредбе члана 398. став 2. ЗПП ревизијом не може побијати.

Врховни касациони суд налази да је и одлука о трошковима поступка донета правилном применом одредаба чл. 149. и 150, а у вези са чланом 159. Закона о парничном поступку.

Тужилца у ревизији потражује трошкове за састав ревизије, али ови трошкови тужилци нису признати, имајући у виду постигнути успех тужилце у поступку по ревизији, применом чл. 149. и 150. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**